

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4777/2020
18.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић адвокат из ..., против туженог Републичког фонда ПИО, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8299/18 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној 18.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8299/18 од 23.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8299/18 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4110/17 од 06.06.2018. године, у првом ставу изреке дозволно је објективно преиначење тужбе из поднеска од 07.03.2018. године. У другом ставу изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћених пензија, исплати означене износе за период од месеца фебруара 2014. године закључно са месецом децембром 2017. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог износа до исплате. У трећем ставу изреке делимично је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му, на име накнаде штете због неисплаћених пензија, поред износа досуђених другим ставом изреке исплати и износе означене у том ставу за период од фебруара 2014. године па закључно са децембром месецом 2017. године, са законском затезном каматом као неоснован. У четвртном ставу изреке делимично је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му, на име накнаде штете због неисплаћених пензија, исплати означене износе за период од марта 1999. године закључно са јануаром 2014. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате као неоснован. У петом ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8299/18 од 23.10.2019. године, у првом ставу изреке одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, у делу који се ревизијом побија, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете на име неисплаћене пензије у периоду од марта 1999. године до јануара 2014. године, због застарелости. Врховни касациони суд налази да су судови, приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева, истакнути приговор застарелости потраживања ценили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему уз ревизију нису достављене другачије правноснажне или ревизијске судске одлуке, које би указивале на другачији закључак.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 20.03.2017. године, а вредност предмета побијаног дела спора је 3.604.979,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић